

Dan otvorenih vrata HAZU

Utorak, 13. studenog 2012. u 12 sati

Program:

Ivan Lukačić: Sacrae Cantiones

1. Osculetur me
2. Trahe me post te
3. Orantibus in loco isto

Tomaso Cecchini: Amorosi concetti, libro terzo

4. Ch'io mi scordi di voi
5. Tutta ridente
6. Donna s'è foco d'amore

7. Sonata Quarta
8. Sonata Quinta

Luka Sorkočević:

9. 2. simfonija u G-duru
Allegro assai
Andantino
Allegro

10. 3. simfonija u D-duru
Allegro
Andante
Presto

Jelena Čilaš, sopran

Sonja Runje, mezzosopran

Studentski barokni ansambl

Iva Vukić,

Mia Marić,

Helga Korbar,

Alisa Šepić, violine

Šimun Končić, viola

Iva Mihalj, violončelo

Eduard Kobeščak, kontrabas

Dora Draclin,

Ivana Bjeloš, oboe

Manuela Budiščak, fagot

Jovan Dokuzov,

Marko Novak, rogovi

Dario Poljak, čembalo i umjetničko vodstvo

Tijekom 17. stoljeća, mnogi su hrvatski skladatelji odlazili na školovanje u Italiju gdje su većinom i ostali. Međutim, Šibenčanin **Ivan Lukačić** (oko 1585. – 1648.) nije jedan od njih. Stekavši titulu *magister musicae* u Rimu 1620. godine, vratio se u svoju domovinu gdje je obnašao dužnost gvardijana u franjevačkom samostanu te dužnost kapelnika i organizatora glazbenih izvedbi u crkvi sv. Duje u Splitu. Njegova jedina sačuvana zbirka *Sacrae cantiones* (tiskana u Veneciji 1620.) sadrži 27 moteta, od monodijskih do peteroglasnih, pisanih uz orguljski *continuo*. Bila je zaboravljena sve dok ju 1930-ih godina nije pronašao i transkribirao muzikolog Dragan Plamenac. Uskoro je izvedena na prvom koncertu hrvatske stare glazbe 1935. godine u HGZ-u, gdje je privukla veliku pažnju kako stručnjaka tako i šire publike. Dragan Plamenac jedini danas poznati izvornik pronašao je u berlinskoj nacionalnoj knjižnici 1934. godine. Pretpostavljalo se da je u Drugom svjetskom ratu taj izvornik uništen. Srećom, pronašao ga je Ennio Stipčević u Jagelonskoj knjižnici u Krakowu. U današnjoj izvedbi čut ćemo transkripciju Ennija Stipčevića iz prvog integralnog izdanja Lukačićeve zbirke.

Glazbene tekovine i novine susjedne Italije potaknule su razvoj glazbenog baroka u Hrvatskoj. Za njihov prodor u prvim desetljećima 17. stoljeća zaslužan je između ostalih i **Tomasso Cecchini** (1580. – 1644.), Veronežanin koji je došao u Split 1603. godine. Ondje je, kao i kasnije (od 1614.) u Hvaru, djelovao kao orguljaš i *maestro di capella* te upravitelj glazbenih zbivanja. Iako je često, nakon odlaska iz Italije, morao prilagoditi svoje skladbe domaćim skromnijim glazbenoizvedbenim mogućnostima, svojim je skladateljskim opusom stekao međunarodni ugled. Posebno njegovan ranobarokni stil donešen na hrvatsko priobalje bila je monodija - solističko pjevanje uz pratnju instrumentalnog *continua*. U tom stilu pisana je i Cecchinijeva zbirka madrigala *Amorosi concetti* (Venecija, 1612.), ujedno i prva zbirka baroknih skladbi nastalih za hrvatsku sredinu. Danas će biti izvedene skladbe iz treće zbirke izdane u Veneciji 1616., koja se čuva u Oxfordu (Christ Church Library), a transkripcije koje se danas izvode objavio je Ennio Stipčević 2006. godine.

Cecchinijev raznovrsni opus obuhvaća i osam sonata objavljenih u zajedničkoj zbirci s misama i motetima (Venecija, 1628.) koje je transkribirao Dragan Plamenac. One predstavljaju prve tiskane instrumentalne skladbe na hrvatskom tlu. Čut ćemo ih u najrecentnijoj transkripciji Tereze Špralje.

U prvoj polovici 18. stoljeća uz brojne poznate europske skladatelje djeluju i oni manje poznati čiji su opusi zaboravljeni s vremenom, da bi se danas ponovno otkrivali. Takvu sudbinu imao je i skladatelj **Luka Sorkočević** (1734. – 1789.), koji je djelovao u vrijeme procvata kulture u Dubrovniku. Zahvaljujući svom plemićkom porijeklu, stekao je odlično glazbeno obrazovanje kod Giusseppea Valentija u rodnom gradu te Rinalda da Capue u Rimu. Obnašajući činovničke, upravne, sudske i diplomatske službe, mnogo putuje te upoznaje istaknute suvremenike (u Beču se susreće s Gluckom, Haydnom i Metastasijem). Iako se skladanjem bavio u mladoj dobi, Sorkočevićev nevelik opus čini ga najpoznatijim hrvatskim skladateljem 18. stoljeća. Autor je prvih hrvatskih simfonija, ujedno i najznačajnijih djela njegovog opusa, koje u formalnom i sadržajnom smislu predstavljaju prijelaz iz baroknog u klasicistički stil. Svoj kratak život skončao je tragično 1789. Autograf simfonija danas se čuva u Samostanu Male braće u Dubrovniku. Druga i treća simfonija izvest će se u transkripciji Wolfganga Brunnera. U 2. simfoniji u originalu nedostaje dionica viola koju je načinio Mladen Tarbuk, dok je u 3. simfoniji Wolfgang Brunner dodao dionice rogova.